

III. KAFLI

Fundur Samkeppnisráðs o.fl.

16. gr.

Samkeppnisstofnun boðar, að höfðu samráði við formann Samkeppnisráðs eða staðgengil hans, til fundar í ráðinu. Ef meirihluti ráðsmanna krefst þess er skylt að boða til fundar. Með fundarboði skal fylgja dagskrá og gögn eftir því sem við verður komið.

Aðalmaður getur, þegar hann er staddur fjarri fundarstað eða hefur sérstakt óhagræði af því að sækja fund, óskað eftir við formann eða staðgengil hans að fundur fari fram gegnum síma eða annað fjarskiptatæki, enda verði fundi þannig háttað að allir ráðsmenn geti átt orðastað við þann fjarstadda. Þegar ákveðið er að funda með þessum hætti skal hinn fjarstaddi ráðsmaður ávallt hafa átt þess kost að kynna sér málsgögn.

Geti aðalmaður ekki mætt til fundar og ekki er fundað samkvæmt 2. mgr. þessarar greinar skal aðalmaður tryggja að varamaður taki sæti hans ef kostur er.

17. gr.

Málsmeðferð fyrir Samkeppnisráði skal vera skrifleg. Þó er unnt að heimila munnlega málsmeðferð þegar sérstaklega stendur á að mati ráðsins.

18. gr.

Samkeppnisráð er starfshæft þegar meirihluti ráðsmanna situr fund og ræður afl atkvæða úrslitum. Verði atkvæði jöfn telst tillaga fallin.

Forstjóri Samkeppnisstofnunar og aðrir starfsmenn sem hann tilnefnir sitja fundi Samkeppnisráðs. Haldnar skulu fundargerðir um fundi ráðsins.

19. gr.

Um málsmeðferð fer að öðru leyti samkvæmt samkeppnislögum og stjórnsýslulögum.

IV. KAFLI

Gildistaka.

20. gr.

Reglur þessar eru settar samkvæmt heimild í 1. mgr. 6. gr., sbr. 1. mgr. 8. gr. samkeppnislaga nr. 8/1994, með áorðnum breytingum, og öðlast gildi við birtingu.

Reykjavík, 5. desember 1994.

F. h. samkeppnisráðs

Georg Ólafsson.

Páll Ásgrímsson

REGLUGERÐ**um skylduvátryggingu fiskiskipa.**

1. gr.

Fiskiskip merkir í reglugerð þessari vélskip með þilfari 100,49 rúmlestir brúttó að stærð eða minni, sem aðallega eru ætluð til fiskveiða við Ísland og sigla undir íslenskum fána.

2. gr.

Skylt er að váttryggja fiskiskip húftryggingu og hafa ábyrgðartryggingu gegn skaðabótakröfu þriðja manns vegna tjóns sem fiskiskipið veldur og váttryggingataki er ábyrgur fyrir samkvæmt lögum, hjá bátaábyrgðarfélagi sem starfar samkvæmt lögum um bátaábyrgðarfélög nr. 18/1976 með síðari breytingum eða hjá öðru váttryggingafélagi sem hlotið hefur starfsleyfi og með þeim skilmálum sem kveðið er á um í reglugerð þessari.

Váttryggingin skal taka til fiskiskipsins og fylgifyrjar þess enda séu þessir munir um borð í fiskiskipinu.

3. gr.

Ekki er skylt að váttryggja fiskiskip, sem vegna ágalla hefur ekki haft haffærisskírteini í eitt ár. Þá er heldur ekki skylt að váttryggja fiskiskip, sem horfið er varanlega úr rekstri eða hefur varanlega misst leyfi til að veiða í atvinnuskyni, sbr. lög um stjórn fiskveiða. Váttryggingafélagi er þá heimilt segja váttryggingu fiskiskipsins upp, en tilkynna skal veðhöfum þá ákvörðun með 14 daga fyrirvara.

4. gr.

Váttryggingasvæði eru skilgreind sem hér segir.

1. Svæðið frá Hornafirði að Búðum, þ.m.t. Vestmannaeyjar, Hornafjörður og Búðir ekki meðtalin.
2. Svæðið frá og með Búðum að Brjánslæk.
3. Svæðið frá og með Brjánslæk að Skagatá.
4. Svæðið frá og með Skagatá til og með Hornafirði.

Bátaábyrgðarfélagi eða öðru váttryggingafélagi sem hefur starfsleyfi á því svæði er skylt, sé þess óskað, að váttryggja váttryggingaskyld fiskiskip sem skrásett eru á því svæði.

5. gr.

Segi váttryggingataki skylduváttryggingu upp skal uppsögn fylgja skrifleg staðfesting á því að stofnað hafi verið til váttryggingar hjá öðru váttryggingafélagi. Flytjist váttryggingaskyld fiskiskip í váttryggingu til eða frá bátaábyrgðarfélagi skal jafnframt tilkynna Samábyrgð Íslands um flutninginn.

Verði eigendaskipti á fiskiskipi heldur váttrygging gildi sínu nema váttryggingafélagi berist tilkynning um að stofnað hafi verið til nýrrar skylduváttryggingar hjá öðru váttryggingafélagi, sbr. 1. mgr.

Váttryggingafélag getur ekki sagt upp váttryggingu vegna vanskila iðgjalda.

Sé fiskiskip sem er váttrygt skylduváttryggingu svipt haffærisskírteini skal Siglingamálastofnun ríkisins þegar í stað tilkynna það viðkomandi váttryggingafélagi.

6. gr.

Skoðunar- og virðingarmenn skulu meta fiskiskip til fjár. Um skoðun þeirra og virðingargerðir fer skv. 13. gr. laga nr. 18/1976 með síðari breytingum.

Váttryggingaverð fiskiskips skal vera hið sama og matsverð þess.

Ef fyrir hendi eru sérstakar ástæður sem rýra markaðsverð fiskiskips er heimilt að semja um lægri váttryggingarfjárhæð en greinir í 2. mgr. Váttryggingarfjárhæðin má þó ekki við slíka breytingu verða lægri en samanlagðar veðskuldir sem hvíla á skipinu.

Ef ágreiningur er um váttryggingarverð samkvæmt þessari málsgrein skal skorið úr með mati sérfróðra manna, er héraðsdómur þar sem váttryggingafélag á varnarþing, dómkveður.

7. gr.

Ef fiskiskip er statt utan síns váttryggingasvæðis þegar það verður fyrir tjóni skulu skoðunarmenn þess svæðis sem fiskiskipið er statt á framkvæma skoðunina.

Sé fiskiskipið statt erlendis ber að tilkynna hlutaðeigandi váttryggingafélagi eða Samábyrgð Íslands á fiskiskipum eins fljótt og unnt er um tjónið og ákveða váttryggingafélagið eða Samábyrgðin skoðunarmenn.

Fari viðgerð fram í viðgerðarstöð sem skoðunar- og matsmaður starfar við, skal annar matsmaður fenginn til að framkvæma skoðun og viðgerðarmat, ef því verður við komið.

8. gr.

Váttryggingafélag og eigandi fiskiskips geta samið um að þegar greiddar verði tjónabætur, aðrar en bætur fyrir altjón, skuli draga sjálfsábyrgð eiganda frá hverju einstöku tjóni.

Tilhögun sjálfsábyrgðar skal koma fram í váttryggingaskilmálum, váttryggingaskírteini eða iðgjaldskvittun.

Váttryggingafélag skal greiða þriðja manni sjálfsábyrgðarfjárhæð og endurkrefja eiganda fiskiskipsins.

Hafi váttryggingarverð fiskiskips verið ákveðið lægra en matsverð þess samkvæmt 3. mgr. 6. gr. skal sjálfsábyrgð eiganda í sérhverju tjóni, öðru en altjón, miðast við það hlutfall sem váttryggingarverðið er lægra en matsverðið, auk sjálfsábyrgðar skv. 1. mgr. þessarar greinar.

9. gr.

Váttryggingafélagið greiðir tjón á fiskiskipi af völdum þess að það sekkur eða því hvolfir, storms, sjávar, straums, íss, jarðskjálfta, snjóflóðs, aurskriðu, elds, sprengingar, eldingar, strands, árekstrar á grunn, skipbrots, veltu, áreksturs á annan fastan eða fljótandi hlut, með þeim takmörkunum, er ákveðnar eru í reglugerð þessari eða váttryggingaskilmálum.

Bætur fyrir skemmdir eða missi fiskiskipsins skulu við hvern einstakan váttryggingaáburð ekki vera hærri en váttryggingaverðið nema annað leiði af 53. gr. laga nr. 20/1954.

Það hefur engin áhrif á skaðabótaskyldu váttryggingafélags, þótt svo kynni að standa á, að tjónbóta verði krafist af þriðja aðila, og eigi heldur, þótt skipstjóri eða skipshöfn hafi valdið tjóninu.

Tjón á munum, sem eigi eru tryggðir beint, svo og aflatjón og annað óbeint tjón, bætir váttryggingafélagið aðeins þegar fiskiskip verður fyrir slíkum tjónum vegna þess að það veiti aðstoð fiskiskipum, sem tryggð eru skylduváttryggingu fiskiskipa.

Váttryggingafélagið bætir skemmdir á fiskiskipinu með því að greiða nauðsynlegan viðgerðarkostnað. Váttryggður skal sjálfur annast viðgerð nema váttryggingafélagið fari fram á annað.

Óski váttryggður að fá tjónbætur greiddar án þess að viðgerð á tjóninu fari fram, og hafi fiskiskipið ekki verið metið óbætandi, og er þá heimilt að semja um bætur eftir atvikum, en aldrei mega þær vera hærri en 90% af matsupphæð tjónsins að frádreginni sjálfsábyrgð skv. 8. gr.

Nú rekst váttryggt fiskiskip á annað skip, er bjargað eða fær aðstoð annars skips og er váttryggingafélagið þá greiðsluskylt þótt það skip sé eign váttryggðs eða bæði skipin lúti sömu útgerðarstjórn.

10. gr.

Váttryggður á rétt til bóta fyrir altjón þegar:

1. Fiskiskipið ferst eða verður fyrir svo miklum skemmdum að ekki er unnt að bjarga því eða gera við það.

2. Fiskiskipið verður fyrir svo miklum skemmdum að kostnaður við að bjarga því og gera við það nemur hærri fjárhæð en váttryggingarverðinu.
3. Fiskiskipið hverfur úr umráðum váttryggðs með þeim atvikum sem greind eru í 1. mgr. 71. gr. laga nr. 20/1954.
4. Fiskiskipið er hernumið eða kyrrsett af erlendu ríki með þeim atvikum sem lýst er í 72. gr. laga nr. 20/1954 enda sé tjónið ekki innan marka venjulegra skilmála fyrir stríðs- og óeirðatryggingu. Ákvæði þetta á ekki við um tjón sem hlýst af því að skipið er gert upptækt í refsímáli eða kyrrsett eða selt að kröfu skuldheimtumanna.

Sökkvi fiskiskip, strandar eða verði fyrir öðru tjóni, sem um ræðir í 2. og 3. tölulið þessarar greinar, og váttryggjandi vill eigi að síður reyna björgun á því á eigin ábyrgð og gerir slíka tilraun, án þess að óþarfa dráttur verði á, og á þá váttryggður því aðeins rétt til bóta fyrir algeran skiptapa, að björgun fiskiskipsins sé ekki lokið í síðasta lagi þremur mánuðum eftir að tjónsatburður varð, eða björgunartilraunum sé áður hætt.

11. gr.

Váttryggingafélagið greiðir bætur, sem váttryggðum er skylt að greiða þriðja manni vegna tjóns af árekstri, þegar fiskiskipið eða áhöld þess hafa rekist á annan fastan eða fljótandi hlut, ennfremur kostnað við málarekstur, gerðardóm eða samkomulag vegna þess. Aldrei skal þó greiða hærri fjárhæð en sem nemur takmarkaðri ábyrgð útgerðarmanns samkvæmt siglingalögum eða alþjóðasamþykktum sem Ísland er aðili að, nema annað leiði af 92. gr. l. nr. 20/1954.

Með sömu takmörkunum og um getur í 1. mgr. skal bæta kostnað við að fjarlægja flak fiskiskipsins.

Hafi váttryggingafélag greitt bætur fyrir tjón á fiskiskipi eða öðrum munum öðlast það rétt váttryggðs til hinna váttryggðu muna.

12. gr.

Öll váttryggingaskyld fiskiskip eru skyld að hjálpa hvert öðru úr háska. Greiðslu fyrir slíka hjálp verður ekki krafist eftir venjulegum björgunarreglum heldur skal hún ákveðin af því váttryggingafélagi þar sem fiskiskipið sem bjargað er, er váttryggt, í samræmi við reglur þessarar greinar. Þegar fiskiskip eru ekki váttryggð hjá sama váttryggingafélagi og það fiskiskip sem er bjargað er váttryggt hjá bátaábyrgðarfélagi, ákveður stjórn Samábyrgðar Íslands um greiðslu.

Greiða skal aðeins það fjártjón og þann tilkostnað, sem hjálpin hefur bakað þeim, er hana veitti, og aldrei getur greiðslan orðið hærri en váttryggingarfjárhæð skipsins er hjálpina þáði.

13. gr.

Bátaábyrgðarfélag hefur lögveð í fiskiskipi fyrir skoðunarkostnaði og váttryggingariðgjöldum af fiskiskipum, þó eigi fyrir lengra tímabil en 2 ár frá gjalddaga þeirra að telja. Sama gildir um aukaiðgjöld, sem reiknuð eru af váttryggingariðgjöldum fiskiskipa.

Með sama hætti hafa önnur váttryggingafélög lögveð í fiskiskipum sem tryggt eru skylduváttryggingu.

14. gr.

Um skylduváttryggingu fiskiskipa skv. reglugerð þessari gilda lög um váttryggingasamninga nr. 20/1954 með síðari breytingum eftir því sem við getur átt.

Í váttryggingaskilmálum skal nánar kveðið á um gildissvið skylduváttryggingar fiskiskipa.

Skýlt er að senda ráðuneyti váttryggingamála og Váttryggingaeftirliti skilmála vegna skylduváttryggingar fiskiskipa áður en þeir koma til framkvæmda. Sama gildir um breytingar á þeim.

15. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er með stöð í 22. gr. laga um bátaábyrgðarfélög nr. 18/1976, sbr. 18. gr. laga nr. 116/1993, öðlast gildi 1. janúar 1995. Frá sama tíma fellur úr gildi reglugerð um bátaábyrgðarfélög nr. 367/1976 með síðari breytingum.

Ákvæði til bráðabirgða.

Eigendur skylduváttryggðra fiskiskipa hafa frest til 15. janúar 1995 til að tilkynna bátaábyrgðarfélögum uppsögn á skylduváttryggingu fiskiskipa enda fylgi uppsögninni staðfesting á nýrri váttryggingu sbr. 5. gr.

Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneytið, 23. desember 1994.

Sighvatur Björgvinsson.

Páll Sigurðsson.

REGLUGERÐ

**um breytingu á reglugerð nr. 264, 31. desember 1971
um raforkuvirki, með áorðnum breytingum.**

1. gr.

1.7.5. gr.
hljóði svo:

1.7.5. Markaðssetning og samræmi við staðla og ákvæði um öryggi.

Heimilt er að setja rafföng á markað ef sýnt er fram á samræmi þeirra við öryggisákvæði staðla skv. grein 1.7.4.

Áður en rafföng eru markaðssett skal festa á þau CE-samræmismerkið sem sýnt er í viðauka 7. CE-merkið er til staðfestingar á því að farið sé að öllum ákvæðum reglugerðar þessarar, þar með töldum reglum um aðferðir við samræmismat sem mælt er fyrir um í viðauka 8.

Framleiðandi eða fulltrúi hans, með staðfestu innan EES, ber ábyrgð á réttri notkun CE-merkisins og að merkið sé sett á rafföngin, eða ef það er ekki hægt, á áfastan merkimiða, umbúðir, leiðbeiningar um notkun eða ábyrgðarskírteini þannig að það sé auðsjáanlegt, auðlæsiglegt og óafmáanlegt.

Ef CE-merkið hefur verið sett á rafföng á röngum forsendum er framleiðenda eða fulltrúa hans skýlt að leiðrétta það og sjá til þess að rafföngin samræmist ákvæðum um CE-merkingar, að öðrum kosti verður varan tekin af markaði.